

1891". Saa have vi indstudt den Sætning: „der ikke gælder for Færøerne“, fordi vi ikke kendte Forholdene paa Færøerne og altsaa ikke vidste, om Loven kunde passe deroppe; men dersom f. Eks. den højterede Justitsminister vilde komme med en Erklæring, der gik ud paa, at disse Forhold godt kunne ordnes paa Færøerne efter denne Lov, da ere mine ærede Medforslagsstillere og jeg villige til at lade denne Indstudssætning falde bort. Saa, den ærede Repræsentant for Færøerne (E. Thomsen), hans Ord vil jo ogsaa have noget at sige i den Henseende.

Ærede Medlemmer ville altsaa se, at Grundprincippet i dette Forslag er, at man i Virkeligheden gør denne Sag til en kommunal Sag. Man udvikler altsaa videre paa det bestaaende og afstærer ikke det, at man kan komme til at forandre mange mindre Bestemmelser i Loven, hvis de i Tidernes Løb skulle vise sig at være uheldige, uden at man derfor behøver at gaa til andre Systemer eller til en hel Omordning af denne Sag. Jeg gaar ud fra, at dette, som er brugt og kendt, og som Befolkningen kender, altsaa Vejen igennem Sogneraadene og til de øvrige Myndigheder, er den slagne Landevej, som man vil sætte Pris paa i Stedet for at have et stort Apparat af Embedsmænd eller andet lignende, som der ellers maatte til. De fornødne Midler ville ogsaa være til Stede. De 2 Millioner ligge i det mindste efter dette Tidsrum i Statskassen, som man haaber vil kunne vedblive at opfylde de Fordringer, der stilles. For Kommunekassen er det ganske vist en yderligere Udgift, men jeg har endnu den Tro til de økonomiske Forhold i Kommunerne, at disse ville være i Stand til at bære denne Udgift, især da det er et saa stort og godt Formaal, som det er. — Dette Forslag tillader jeg mig at betegne som et Fremskridt, der hidtil er ukendt, og jeg vil spørge, om nogen vil staa op og vise en igennem de sidste Aar vedtagne Lov, der i den Grad vil være et Fremskridt paa dette eller lignende Omraader som dette Forslag. Naar vi f. Eks. se paa den tykke Lov, som man har Lovprist, saa veed man, at Understøttelsen først opnaas, efter at Personen har fyldt sit 70de Aar, og giver kun en sparsom Understøttelse, men her er han i Virkeligheden sikret, han faar ved sit 60de Aar, for saa vidt han opfylder de Betingelser, som ere satte i § 2, hvad der er nødvendigt til hans Underhold. — Sdet jeg derfor slutter denne Redegørelse af Forslaget, skal jeg tillade mig at anbefale det til ærede Medlemmer, som virkelig ville være med til at gøre noget for den Klasse Mennesker, som vi her ville hjælpe,

og ikke ville nøjes med at lade dem leve af store Ord. Indtil Dato have de kun levet af store Ord paa dette Omraade. Nu er der her en Opgave, hvis Løsning vil bringe dem mere end store Ord, og jeg haaber, at de ærede Medlemmer, der ville give mere end store Ord, ville give dette Forslag en hurtig og velvillig Behandling, saa at det kan blive til Lov i denne Samling. Dermed være dette Forslag anbefalet.

E. Larsen: Maa det være mig tilladt allerede paa det nyværende Stadium af denne Sags Forhandling at sige nogle Ord, da jeg jo i mange Henseender noget indtaager en Særstilling overfor denne Sag og de Sager, som dermed staa i Forbindelse. Det er jo altsaa Tilfældet nu og skal være suldt Alvor, at denne overordentlig vigtige Sag — vistnok i og for sig den betydningsfuldeste Sag paa det kommunale Omraade, der har været fremme i længere Tid — nu om kort Tid skal seje ind i Havn. Hvis det er sandt, som der staar i Bladene og staes omkring i forskellige Kredse, er det jo for saa vidt allerede fæst, og denne Forhandling, som vi nu har paabegyndt, er jo kun egentlig en Slags Slutning, skal være saadan en Slags Triumftog, som de ærede Forslagsstillere kunne saa for at bære denne Sag frem og faa den virkeliggjort i Lovet. Maaden, hvorpaa dette er fæst, beklager jeg meget. Jeg kan ikke andet end være til Dels ilde stemt over den Maade, hvorpaa denne Sag kommer frem og bliver til Virkelighed. Det er med en vis Bitterhed at man ser, der bliver taget fat paa den Sag paa den Maade, som der gør. Jeg kan ikke frigøre mig for den Tanke, at de storpolitiske Hensyn, som ofte gøres gældende, have en, om jeg saa maa sige, uheldig Indflydelse paa vor indre Udvikling og navnlig paa disse Sager. Min Stilling er nærmest den, at dersom der havde været fjerneste Tanke om, at det kunde hjælpe noget, skulde jeg atter være tilbøjelig til at fremkomme med Forslag til en Dagsorden om at standse Forhandlingen. Det ved jeg imidlertid, er fuldstændig overflødigt, men jeg kan ikke komme bort fra, mine Herrer! at denne Sag er i og for sig forhastet. Hvem i al Verden havde tænkt paa for nogen Tid tilbage, enten ved Samlingens Begyndelse eller ved Valgene, at denne store, betydningsfulde Sag, skulde kunne blive ført igennem med den Jærnbane fart, som det i Virkeligheden lader til skal blive Tilfældet. Med al Agtelse for den store Dygtighed og særlig den Dydighed paa Lovgivningens virksomhedens Omraade, som den ærede Hovedforslagsstiller (C. Ravn) repræsenterer, tror